

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. szeptember 28.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

ÁLDOZAT ÉS SZOLGÁLAT

Köszöntés igéje: Zsoltár 100,1.5

Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örvendéssel; menjetek eléje vígassággal. [...] Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

Énekek: 135,1-3.12; 466

Lekció: 4Mózes 7,1-12

Alapige: 4Mózes 7,1-12

És lőn, hogy amely napon elvégezte Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjuk házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltattak felügyelői: És vivék az ő áldozatukat az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavitték azokat a sátor elébe. És szóla az Úr Mózesnek, mondván: Vedd el ő tőlük, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévítáknak, mindeniknek az ő szolgálata szerint. Elvette azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévítáknak. Két szekeret és négy ökröt adott a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. Négy szekeret pedig és nyolc ökröt adott a Mérári fiainak, az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. A Kéhát fiainak pedig semmit nem adott; mert a szentség szolgálata illette őket, amelyet vállon hordoztak. Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére valókat azon napon, amelyen az felkenetett, és vitték a fejedelmek az ő áldozatukat az oltár elébe. És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. És vitte első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetségéből.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a gyülekezet közösségében a lelki család szeretetközösségében olyan felemelő téged áldani, magasztalni, imádni. Hódolunk előtted, mert az Úr Jézusban és az Úr Jézus által tehetjük mindezt ma is.

Köszönjük, hogy az Úr Jézusban teljes és tökéletes váltságot szereztél. Azt a nagy kiváltságot is, hogy még szolgálhatunk is neked, téged. És köszönjük, hogy ebben a szolgálatban nemcsak itt a templomi közösségben, hanem otthon is a családban, a munkahelyen, az iskolában megélhetjük ezt a titkot: nemcsak élünk dicsőségedre az élet istentiszteletében, hanem szolgálhatunk. A gyülekezet közösségében pedig minősített szolgálatokkal is annyiféle módon adtad meg nekünk ezt a kiváltságot, szeretnénk ezt is megköszönni. Köszönjük, hogyha házaspárunkkal együtt vagy a szeretteinkkel együtt, a családdal együtt tehetjük ezt.

És köszönjük neked azt is, hogy amikor így a hétközi istentiszteleten is megállunk előtted, megtapasztalhatjuk nemcsak annak örömét, mit jelent téged áldani, hanem még inkább annak örömét, mit jelent a te szavad nekünk. Áldunk, hogy a te szavad erő, és köszönjük, hogy a mögöttünk levő héten minden este szólt az evangélizáció is. Szeretnénk hálát adni a megtértekért és a megújulás lehetőségéért.

Köszönjük, hogy meg is pihenhetünk most is teelőtted. Hálát adunk a mai nap minden munkájáért. Ha bármelyikünk szívében keserűség lenne a munkanap terhei miatt, vigasztalásodat adjad.

És a te vigasztalásodat kérjük a gyászban is. Urunk, mindannyian hordozunk gyászt, a gyász terhét, és köszönjük neked, hogy az Úr Jézusban az örök élet dicsősége ragyoghatott föl a feltámadásával. És köszönjük, hogy ezért a szomorúságban is mégis miénk lehet a tőled kapott boldogság, békesség. Bátonyi Aletta testvérünk elmenetele miatt a családtagjai most itt vannak, elsőrenden hálát adni neked ismét négy év után is az ő életéért. A lelki családtagok közössége, a kórus is szeretné megköszönni, hogy ő is szolgálhatott téged itt is a gyülekezet közösségében. És köszönjük neked, hogy kérhetjük vigasztalásodat, hogy az emlékezésben is mindig hadd legyen ott bennünk az a csendes öröm, még ha fáj is a hiánya.

És azt is köszönjük neked, hogy te megígérted, kijelentetted az igében, hitben elhunyt szeretteink tenálad boldogok, tenálad szolgálnak, mi pedig itt szolgálhatunk, most az istentiszteleten is imádságunkkal és imádásunkkal.

De tudjuk, hogy egyedül Jézus által lehet ez. Az ő nevéért hallgasd meg könyörgésünket és fogadd kedvesen imádatunkat, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Tegnap este a gyermekhéten szolgáló testvéreinkkel voltunk szeretetközösségben megbeszélve a hét tanulságait. És olyan megható volt hallani – többen is voltak most olyanok a csendeshéten nyáron, akik először szolgáltak gyermekek között így – az ő visszaemlékezésükből, hogy mennyi örömben volt részük és mennyire hálásak. De az is kiderült, hogy megtapasztalták nagyon fiatalon is, ők

is a szolgálat nehézségeit is. Hiszen igen korán kell kelni, és általában a szobavezetőknek nem mindig sikerül időben lefeküdni, mert mindig van probléma is esetleg az esti lefekvésnél, illetve van, amikor föl kell kelni éjjel is, mert valami olyan történik. De akkor is, így is a hangsúly az örömen volt és a boldogságon.

De ők is megtapasztalták, amit talán ti is jól ismertek, akik régebb óta szolgáltok is esetleg a gyülekezetben, hogy a szolgálat az néha csakugyan áldozattal jár. Vagy használjak egy másik időhatározós kifejezést? Nem néha, hanem mindig áldozattal jár? Te hogy tapasztaltad, aki már szolgáltál vagy szolgálsz az Úrnak? Lehet, hogy az áldozatos szolgálat az nehézséget okoz, de akkor is boldog, hálás szívvel végzi mindig a hívő ember és a közösség is.

Szolgálat és áldozat. Vagy megfordítva szeretném mondani: áldozat és szolgálat. Ez mindig is lényeges része volt az Úr mindenkori népének. Az Ószövetség lapjain itt a Mózes 4. könyvében látjuk, a 7. részben is ennek a részletes leírását. Ha fölolvastam volna a hosszú, több versből álló igeszakaszt, akkor hallhatótok volna a többi tizenegy fejedelemnek az áldozati ajándékát, amit vittek oda a szent sátorhoz az oltár felszentelésére. Ha olvastátok ezt a szakaszt, tapasztaltátok, hogy a kalauz szerint kettéosztották. Talán azért is, mert úgy érezték, hogy túl sok lenne egyszerre nyolcvanvalahány bibliai verset olvasni napi csendességként. De egy biztos, hogy az ószövetségi hívő nép is tapasztalta tehát ezt: áldozat és szolgálat az Úr követésében.

Az Úr Jézus elvégeztetett váltságműve miatt az Újszövetségben lelki értelemben vett áldozatról vagy áldozatokról tanít az Úr igéje, de az elv akkor is ugyanaz, az újszövetségi hívő nép életében is ott van ez: áldozat és szolgálat.

Itt az ószövetségi kijelentésben a 7. részben a hangsúly pontosan azon van, hogy az Úr népe közösségében, a vele való szeretetközösségben ott a pusztában is – majd későbbi történeti könyvekben látva a letelepedett életmódjukat, ott is – az egyénnek is és a közösségnek, mint egy nagy lelki családnak, egységnek egyaránt fontos kellett, hogy legyen az életében. Nem hiányozhatott senki egyénként sem, házaspárként sem, családként sem, törzsként sem és egész gyülekezeti nagy lelki egységként sem. Ha bárki is hiányzott – látszik a bibliai történetekben –, akkor mindig valami sérülés volt az áldozat és a szolgálat tekintetében is, de különösen is az Úrral való közösség kapcsán.

Ezért fontos, nagyon fontos kijelentés és üzenet lett számomra éppen ennek a résznek ez a hangsúlya. Ugyanis azt látjuk, hogy az itt leírtaknak az elhelyezése ebben a bibliai könyvben, illetve a leírás részletessége is nagyon jól érzékelteti, hogy valami az Úrnak magának is fontos volt, amikor az volt a kérdés, hogy népe a pusztában hogyan végezze a szolgálatot és az áldozatot. És most hadd mondjam újra ki így nektek: a népe. Hiszen emlékeztek, az áldozatot meg a szent sátorbeli szolgálatot konkrétan a papok, illetve a lévíták végezték. Ezért is kellett nekik például különböző ajándékokat kapni a törzsi vezetőktől, a törzsektől. De amit ők is végeztek, azzal az egész nép számára is valóság volt és jelentéssel bírt az elv miatt, az Úr kijelentése elve miatt. Viszont ebben a részben a nagyon részletes leírás látszik, nem a papok vagy a lévíták szolgálatát, áldozatát akarja kiemelni, hanem a nép egésze a fejedelmeiken keresztül, meg a

törzseken keresztül mit mutat az áldozat és a szolgálat tekintetében. Ezt nézzük meg először tehát, és aztán majd meglátjuk, hogy ez számunkra, újszövetségi hívó népként mit is jelent nagyon bátorítóan.

A Mózes 4. könyve a pusztai vándorlásnak az időszakát fogja át, írja le a Sínai hegytől elindulva egészen addig a pontig, amikor Kánaán határát már megközelítették és a Moáb síkságán jártak. Harmincnyolc esztendő és néhány hónap az, amit átfog ez a bibliai könyv. A 10. rész 10. verséig, amit éppen ma olvashattunk a kalauz szerint, azokat a történéseket mutatja be, ami a Sínai hegynél van. A 10. rész 11. versétől kezdődően elindulnak az Úr vezetésével, elindul a hadi menet. Annyit hadd jegyezzek meg csak egyszerűen röviden, hogy csak azért kellett harmincnyolc éven át még itt lenniük – és emlékeztek, negyven éves pusztai vándorlás –, mert az atyák nemzedéke a szolgálat és az áldozat tekintetében nem lett a helyén és nem volt a helyén. De az Úr kegyelme őket is befedezte, adott szabadítást a fiakon és az unokákon keresztül is.

A 7. rész tehát olyan szakasz – és hallottuk is a kijelentésből –, ami a Sínai hegynél történik. Az „és lőn” Károli fordításban vagy „és történt” kijelentés mindig fontos az üdvtörténeti események leírásakor. „És lőn, hogy amely napon elvégezte Mózes a sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat.” Ez az a pillanat, az a mozzanat, ami a Mózes 2. könyve 40. részének a végén található: kész a sátor, kész minden. Ezért hadd mondjam, hadd emeljem ki, hogy az 1-6. részben leírtakhoz képest a 7. részben leírt kijelentés időileg megelőzi az előző hat történéseit egy hónappal. Ez most csak azért fontos, hogy nem kronológiai sorrendben van egymáshoz kapcsolódva a megelőző szakasz meg a folytatás, hanem tematikusan. És ha a tematikus kapcsolat miatt most csak kijelentem nektek, nagyon jól ismeritek, mondok egy kifejezést: ároni áldás. Énekekben is hányszor énekeljük. Az ároni áldás van közvetlenül a megelőző szakaszban.

Amikor tehát az Úr leíratta Mózessel ezeket a kijelentéseket, ezeket a nagyon részletes kijelentéseket, akkor fontosnak tartotta, hogy az ároni áldás kijelentését kövessék. Mert benne van ez a gondolat: nézzük meg, hogy milyen az a nép, amelyiken ott az Úr áldása. Az Úr áldásában élő nép élete milyen. Milyen az istentiszteletében, illetve milyen az élet istentiszteletében. Az ószövetségi nép életében is használhatjuk ezt a szót, hogy élet istentisztelete, hiszen ott a pusztában évtizedeken át vándoroltak. Ott nagyon dolgozniuk nem kellett, nem kellett a mindennapi betevőért dolgozni, és remélem tudjátok, hogy miért: mert hát ingyen kapták a mannát minden nap. A hét utolsó napján még dolgozniuk se kellett az összeszedéssel, mert az Úr akkor előző nap bőséggel adott, kétszeresen is.

Tehát most gondoljátok el, milyen egyszerű életük lehetett a pusztában: nem kellett dolgozni. Nem tudom, hogy akik dolgoztok még, vagy akik nyugdíjasképpen sokkal többet dolgoztok már, mint korábban, a szolgálat és az áldozat tekintetében a munkahelyen, az újszövetségi hívó nép életét megélve a munkahelyen vagy a munkanélküliségnek a terhében hogyan tudjátok megélni, hogy szolgálat és áldozat az újszövetségi hívó nép élete, és az Úr követésében.

Mert az Úr áldása ott van az ő népén. És erre az áldásra válaszul olvashatjuk a 7. részben leírt igazságokat, hogy mindegyik törzs egytől egyig és a törzsi fejedelmükön keresztül viszi az Úrnak az ajándékot, hogy szolgálhassanak a papok és a lévíták. A szekerek és az ökrök ahhoz kellettek, hogy a szent sátor tartozékait aztán lehessen vinni. És ahogy hallottátok, a Kéhát fiai mint lévíták, ők vállukon vitték a legszentebb dolgokat, például a szent ládát, azért nem kellett nekik szekér a vándorlás során. A megelőző jó pár vers itt az 1. vers után azt jelenti, hogy az Úr népe nagyon is átérzi, hogy mit jelent az Úr áldása, és szolgálhatunk az Úrnak, és így élünk az Úrral boldogan az ő jelenlétében. Vándorolva és majd azután is, amikor majd letelepedünk.

Az Úrnak szolgáló életnek viszont szerves része volt az áldozat is. Ezért olyan kifejező, hogy az 1. versben ki is emelte, hogy nemcsak a szent sátor magát, hanem az oltárt is és annak minden edényét felszentelte Mózes. Remélem, emlékeztek, hogy az oltár, az égő áldozati oltár ott a szent sátor udvarában, majd később a templomudvarban, az ugye azt hirdette, hogy az Úrral mi boldog közösségben lehetünk, pedig bűnös népe vagyunk az Úrnak. Apáink is meg mi is, a fiak meg unokák, nem vagyunk méltók az Úr jelenlétébe, hiába vagyunk az ő népe, el kellene, hogy vesszünk, hogyha odajövünk a szent sátorhoz. Ha belépünk a szent sátor udvarába, akkor minékünk el kellene pusztulni, mert hát azért jövünk éppen és hozzuk az áldozati állatot is, mert vétkeztünk, az egész család is talán vétkezett, vagy az egész törzs, vagy az egész nép. De nem kell elvesznünk, mert az Úr az áldozatot rendelte, hogy az ő elveszett bűnös népe – de az ő népe! – boldogan istentiszteleti közösségben lehessen vele minősítetten. Az oltár és az áldozat azt hirdeti, hogy az Úr népe ott lehet az Úr jelenlétében.

Minden nap volt áldozat – emlékezzetek vissza –, ünnepeken is volt külön még. És most itt, a 7. résznek a legnagyobb szakasza az oltár felszenteléséhez kapcsolódó kijelentést mutatja. Az 1-12. verset mindenképp fel akartam olvasni, hogy halljátok a szolgálat, illetve az áldozat kifejezéseket is a bibliai történet leírásában.

Áldozat. Az áldozathoz szükség volt az Úr kijelentése szerint – ezt az Úr rendelte így – sokféle ajándékra. Ezeknek a részletes leírása ott van a folytatásban, csak nem szükséges most felolvasni, csak utalok rá. Ha valaki esetleg közületek nem olvasta ezt a szakaszt, otthon esetleg még ma este is, ha van idő, nézd majd meg, hogy mennyire részletesen, aprólékosan elmondja az Úr, hogy mi mindent lehet adni arra az egyes törzseknek a törzsi vezetőikön keresztül, hogy lehessen áldozat és legyen áldozat.

Kiemelte itt az Úr, hogy egy nap egy fejedelem. Tehát összesen tizenkét napon át zajlott ez az oltár felszenteléséhez szükséges ajándékok odaadása. A szolgálat, hogy mi szolgálhatunk, mint az Úr népe, most már összekapcsolódott azazal, hogy lehet áldozat és az áldozatnál a mi hálából való ajándékaink milyen fontosak az Úrnak. Szinte teljes mértékben szó szerint le van írva mindegyik törzsi vezetőnek a nevéhez kapcsolódóan, hogy az adott törzs a vezetőin keresztül milyen áldozati ajándékot adott az oltár felszentelésére.

Itt az a szó szerepel a felszentelésnél, amit talán ismertek is, a 'hanuká', ami a mai zsidóság számára is azért ünnep, mert a makkabeus felkelés idején az Úr szabadítást adott, és mikor megtisztult a beszennyeződött templom, akkor is azt újra felszentelték. Tehát ez a felszentelni, felkenetni, elindul a szent szolgálat és a szent áldozat az Úrnak, mert szent és tiszta minden, amin az áldozás történik, ez ide megy vissza alapvetően, csak az ünnep jellege miatt szerettem volna ezt is megemlíteni nektek.

Ami most történik tizenkét nap alatt, minden egyes törzsi vezető hozta és le van írva, hogy mit hozott, hogyan, ezek a történések, ezek felvezették a majd a folytatásban megtapasztalt szolgálatot és áldozatot, de az Úrral való kapcsolat szempontjából hangsúlyosan. És a 84-88. versek között mindezt összefoglalva is elmondja, hogy összesen hány tál, tányér és miegymás, meg milyen áldozati állat volt odaadva ajándékkul az Úrnak.

Ha figyeltétek, csak így elmondva is valamennyire lerövidítve is igen sok kifejezést kellett használnom. És én nagyon régen voltam már úgy, mint most, amikor napi csendességként belenéztem ebbe a szakaszba, és úgy éreztem, sejtve, hogy itt úgyis ugyanazok a kifejezések lesznek újra meg újra, hogy végig kellene nekem olvasnom a napi csendességemben a Károli bibliámból mindegyik verset? Hát ha rápillantok, azonnal látom, hogy ugyanazt a kifejezést fogom olvasni a tizenkét törzsi vezetőhöz kapcsolódóan. De olyan jó volt, hogy az Úr szívemre helyezte, hogy hát eddig is mindig végigolvastam, mert minden szónak és minden kifejezésnek van jelentése. Nem véletlenül íratja le az Úr úgy, ahogy. Csak az én modern gondolkodásom, nyugatias gondolkodásom sajnos ilyen, hogy hát azért kevesebb szóval is elmondhatta volna a kijelentést. Ezt csak azért akartam megemlíteni nektek, hogy mindegyik kommentárban, amit megnéztem, kiemelte a kommentáríró, hogy ez a leghosszabb ilyen szakasz az egész mózesi törvényben. Ennyire részletesen és ennyire hosszan egy-egy jellemzőt sehol máshol nem mondott el az Úr és ennek biztos jelentése van. Van is jelentése.

Minden törzsi vezető tehát a törzsét képviselve azt hirdeti: boldogok vagyunk, mert az Úr áldott népe vagyunk, az Úr áldása rajtunk, a bűnbocsánat is meg az ő szabadítása, megtartó volta a pusztában. És mi szolgálunk neki boldog népként, a szent sátorban minősítetten. És az áldozatot is vállaljuk, visszük mindazt, ami kell ahhoz, hogy a papokon, lévítákon keresztül az Úr áldozata ránk vonatkozva is megvalósuljon.

És hadd mondjam nektek, hogy éppen az által, hogy mindegyik törzsi vezetőnek az áldozati részek leírása ilyen részletesen van leírva, mutatja az Úr és tudja megmutatni a lehető leghangsúlyosabban, hogy az áldozatnál és a szolgálatnál – ahogy kezdtem az elején – minden egyes hívő emberre, hívő házaspárra, hívő családra, hívő közösségre, gyülekezetre szükség van. Senki nem maradhat ki. Ha egy is kimarad, akkor hiányzik valaki, valami az Úr szolgálata és áldozata kapcsán.

Ez egy nagyon fontos elv ennek a szakasznak a kijelentése fényében. Most gondoljátok el: ha nincs ott valamelyik tagja az Úr népének akkor és ott, mondjuk valamelyik fejedelem azt mondja, hát én nem viszem el, inkább legyen

enyém, megvan a másik tizenegyedtől, úgyis kapott eleget a sátor szolgálatára a papság meg a lévíták, én inkább megtartom magamnak. Megtehetette volna. Igen ám, de akkor az elv szempontjából akkor az Úr áldása sem kell? Mert az Úr áldása az ároni áldásban, meg majd a folytatásban, ahogy látjuk, hogy az Úrral való közösség még mélyebb átélése lehetősége az a 89. versben van. De én nem szeretném a negatív oldalról megközelíteni, hanem a kegyelemközpontú megközelítés fényében, hogy minden egyes hívő népe az Úrnak tagként, egyénként és közösségként is a helyén volt és boldog az életük. De szeretném újra kiemelni nektek, pedig az áldozat azt hirdeti, hogy lenne miért szomorúnak lennünk. Pontosan a vétkeink miatt, a hibáink miatt, akár a házasságban, a családban átélte bűnök miatt. De hát az áldozat azt hirdeti, hogy van szabadítás, megtartatás, új élet. Az áldozat és a szolgálat azt mutatja, hogy az Úr népe a mindennapok idején mennyire boldog életet élhet az Úr áldása miatt is, meg a vele való közösségben.

Újszövetségi szempontból pedig még mélyebb a kijelentés üzenete, hiszen ez a szakasz is minősítetten az Úr Jézus áldozatára, szolgálatára utal a legfőképpen. Amikor az Úr Jézus itt a földön élt, ő is szolgált és megélte az áldozatot. És az újszövetségi kijelentésből tudjuk, hogy minden egyes áldozat, ami az Ószövetségben történt, ami miatt ezeket az ajándékokat is adni kellett ott a törzsi vezetőknek, minden egyes áldozat mutatott előre a Jézus Krisztus, a Messiás Krisztus áldozatára.

És itt szeretném kiemelni nektek, és ez nekem annyira bátorító üzenet lett, hogy az egyes törzsi vezetőknél leírt részletek is mindegyike, az apró részletek is önmagukban mindegyik Jézusra mutat. Mindegyik törzsi vezetőnél leírt egész szakasz egésze is Jézusra mutat, az ő áldozatára. A tizenkét törzsi vezetőnél leírt jellemzők is egységként is Jézusra mutatnak. Hála az Úrnak, hogy ilyen hosszan akarta és ennyire részletesen leírni ezt a kijelentést. Teljesen megváltozott nekem a hozzáállásom ehhez a szakaszhoz. Dehogy is kellene bármit is kihagyni!

Gondoljátok végig, hogy az Úr Jézus kereszthalála történetében is mennyi mozzanat volt. Remélem, emlékeztek rá. Mennyiféle mozzanat! Ott volt dárda, volt sorsvetés, valamilyen fajta kövek, a ruhája Jézusnak, palást – annyi minden volt ott is. Meg az egész földi életére, ha gondoltok, hogy hogyan élte meg az Úr Jézus a földi életében azt, hogy ő is szolgált. Remélem, tudjátok idézni, és most helyesen idézem, mert korábban mindig inkább helytelenül idéztem, hogy észreveszitek-e: „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” Ezt akkor mondta az Úr Jézus, amikor a tanítványainak a lelkére akarta kötni, hogy én se uralkodni akarok és dicsőségben élni köztetek, pedig én Isten Fia vagyok, hanem szolgálni, sőt, vállalni az áldozatot. „Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessékké tette a megszentelteket.” Ennek az ószövetségi szakasznak minden része és a szakasz egésze is arra mutat, hogy az Úr Jézusban egyszer s mindenkorra beteljesedett minden ilyen áldozat.

Tehát amikor az ószövetségi hívő nép az áldozatok miatt annyi mindent kellett, hogy vigyen újra meg újra majd a szent sátorba, majd később a templomba

is mindvégig, akkor az ő számukra is mindig ez volt a bátorítás, hogy ők tudták, hogy amit mi most csinálunk, ez mutat előre Istennek a hatalmas szabadító áldozatára. A hívő ószövetségi nép ezt nagyon jól tudta.

De szeretném a figyelmeteket fölhívni, hogy az az apró eltérés, ami mégiscsak ott van a nagyon részletes felsorolásban, szintén az Úr Jézus személyét fogja kiemelni. Ha most itt elolvasnám nektek, hogy a második, harmadik és a tizenkettedik törzsi vezetőnek a személye hogy van megemlítve, ott mindegyiknél ott van, hogy az adott törzsnek a fejedelme. Izsakár fejedelme. Naftali fejedelme. És nézzétek meg, hogy mit olvastam a 12. versben: „És vitte első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb fia, Júda nemzetségéből.” Nincs ott a fejedelem szó. Az ókori és a középkori rabbik is általában azt szokták mondani, azt írják, hogy valószínű azért van ez, hogy nehogy felfuvalkodjon Naasson, mert ő van legelöl, ő a legelső, aki viszi, és hogy alázatban maradjon. És ez a gondolat jó is lehet.

De mikor azt nézem, hogy nem azt, hogy mi nincs ott, hanem hogy mi van ott helyette, az viszont nekem kisgyerekkorom óta nagyon kifejező: Júda nemzetségéből, Júda törzséből. És így már talán ti is érzitek, hogy Júda törzséből a fejedelem, ő az Úr Jézus ősatya. Nem véletlen számomra, hogy itt a Júda törzse kifejezéssel egy apró kifejezéssel és ez különbözik az egész szakasz leírásához képest, de pontosan ebben hangsúlyos, hogy ki az, aki vezeti az áldozati ajándékok megélését is: Júda törzse fejedelme.

Jelzem nektek, emlékeztek, amikor a könyv elindul és ott van a népszámlálás, ott szerepel szintén Naasson Júda törzse fejedelme, a népszámlálásban ezek a fejedelmek segítettek. És amikor a szent sátrat fel kell bontani, mert az Úr elindul majd – ez a 10. rész 11. versétől levő szakasz, ahogy mondtam nektek –, akkor ez is fontos, hogy legelőször Júda törzsének és Júda törzse fejedelmének kell haladnia. Júda törzse és Júda fejedelme ment legelől a pusztai vándorlás során.

És ez egy hadsereg képét is mutatta. Háborúzni alapvetően majd az ígéret földje elfoglalása miatt kellett, de emlékeztek, hogy már a Sínai előtt is megtámadta őket Amálek, kellett harcolniuk is. De mindig ki ment elől? Júda törzsének a fejedelme. Ki az, aki viszi legelőször az áldozat miatt az ajándékot? Júda törzséből Naasson. Most én azért mondom, hogy fejedelme, hogy halljátok, hogy az a valaki, aki a Messiás-fejedelemnek az ősatya. Júda törzséből Naasson vitte az ő ajándékát a törzs nevében is, és ezzel ő fölvezette a többiek ajándékát. Második, harmadik és tizenkettedik napon is, amikor hozták a fejedelem-társai, de ő volt a legelső.

Az jutott eszembe, hogy a Messiás pedig, az Úr Jézus, emlékeztek, ő tényleg fejedelem. A Károli fordítású bibliában a Zsidókhöz írt levél 12. részében az 1-2. versben a fejedelem szót használja az Úr Jézusra: „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének

jobbára ült.” Ragaszkodjunk valamihez, kövessük az Urat hittel, mert ő a hit fedelme és bevégezője. Ez a szó azt jelenti, hogy elkezdője, elindítója. De a fedelem szóban benne van, hogy ő személy is. A Messiás az ő egész szeretett népe minden egyes tagjára és az ő népe egészére mint közösségre nézve is elvégzett mindent. Naasson is elvégzett mindent, az ősatya akkor és ott, de az Úr Jézus még tökéletesebben. Nekem ez is nagyon bátorító lett ebben a szakaszban.

És így még inkább üzenetté vált az, ami a legszemélyesebb nekünk, és már néhány utalást akartam erre tenni, hogy akkor mit jelent a lelki áldozat és szolgálat az újszövetségi nép számára. Remélem, hogy ismerősek nektek az újszövetségi levelekből elsőrenden azok a kijelentések, ahol arról van szó, hogy mi is, mivel mi újszövetségi nép vagyunk, Pasaréten is, lelki áldozatokkal áldozunk. Péter 1. levele 2. rész 5. verse bátorít és felhív. Vagy a Római levél 12. rész 1-2. verse: „Kérlek azért titeket atyámfiainak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”

Lelki áldozatok. Azért, mert az Úr Jézus azt az áldozatot, amit az Ószövetség mutatott előre, azt ő végezte el egyszer s mindenkorra. De az ószövetségi oltáron végzett áldozatoknak – és különösen a Mózes 3. könyvében részletesen le van írva, hogy mennyiféle áldozat volt – meg szolgálatnak lelki értelemben nagyon sok üzenete van természetesen számunkra is.

Ami most nekem hangsúlyos lett, hogy ha Naasson Júda törzse vezetésével indult el ez az oltár felszentelésének az ajándékvitele, akkor a mi lelki áldozatainknál is fontos, hogy ki az, aki vezet bennünket, ki az, akit követve megéljük azt, hogy lelki áldozatokkal áldozunk és szolgálunk az Úrnak otthon is, a gyülekezetben is, iskolában vagy munkahelyen, bárhol is vagyunk. Ezek a lelki áldozatok lelki értelemben értendők, de mégis nagyon valóságosak.

De a te áldozatod is, lelki áldozatod, meg az enyém is, és közösségként is egyedül úgy lehet, hogy tulajdonképpen ez az Úr Jézus áldozata és szolgálata. Csak nem az ő megváltó műve megisméltésében, mert az egyszer s mindenkorra elvégeztetett, hanem abban az értelemben, hogy mi azt követjük, azt tesszük, amit az Úr Jézus is tett. Példát is mutatott Jézus az áldozatra és a szolgálatra. Jézusért élhetünk így meg Jézus által, az ő vezetésével. És az áldozat és a szolgálat az újszövetségi értelemben is a krisztusi élet. A krisztusi élet – ez egy fontos elv.

Ezért van az, hogy ahogy mondtam az elején, lehet, hogy a gyermekek nyári hetén egy csomó teher és nehézség is van az Úrnak és az Úrral végzett szolgálatban, de akkor is nem a fáradságon és a terhen van a hangsúly, hanem az örömen és a boldogságon.

Szükség van ma is minden egyes tagra, házaspárra, családra, gyülekezetre – ahogy mondtam már korábban. Egy példa. Remélem, ismeritek János Márkot. Ő volt az a fiatalember, aki miatt Barnabás és Pál (vagy Saulus) missziói szolgálata szétvált. Nem tudtak megegyezni Márk személye miatt a második

missziói út előtt, és külön útra ment Barnabás is és Pál is. Viszont ez a János Márk pár év múlva már nagyon is hasznos szolgatársa az apostolnak, sőt, az élete végéhez közeledve készülve a mártírhalál átélésére – a Timótheushoz írt 2. levélből tudjuk – Lukács ott van vele, és azt mondja Timótheusnak, hogy Márkot is hozd magaddal, mikor hozzám jössz, mert nekem egyrészt alkalmas a szolgálatra, másrészt nagyon szeretetteljes barátja lett. Pedig korábban milyen szörnyű dolog történt. De Márkra, János Márkra is szüksége volt Pálnak is. Azért, mert az Úr Jézusnak volt szüksége rá. Viszont ez a János Márk az, akivel az Úr leíratta egyébként a Márk evangéliumát is. Ugye az Úr a szerzője, ez a fiatalember a leírója.

Ha bármikor is érezted úgy, hogy én nagyon elfáradtam abban a szolgálásban, amit akár a családban végzek, akár a munkahelyen az Úrnak, vagy itt a gyülekezetben, rosszabb, ha belefáradtál, ez még nehezebb, vagy ha esetleg felkértek valamire és nagyot hibáztál, alkalmatlannak bizonyultál – az egészet akkor én feladom, nekem ez nem fog menni – és ezt még a többiek is esetleg lelkedre akarják kötni, hogy így van, te alkalmatlan vagy mindenre, de nekünk Jézusra kell néznünk, mert az Úr Jézusnak szüksége van rád is.

Presbiterválasztásra készülve szeretném nektek nagyon kiemelni hálás szívvel, gondolva a jelenlegi presbitereinkre is meg gondolva azokra, akiket ti is jelöltetek, és majd, amikor lesz a választás, akkor az Úr ki fogja választani azokat, akik lesznek majd presbiterek. De én az üzenet miatt hadd mondjam, hogy a presbiterek feleségeik is, akiknek van, lesz feleségük, a presbiterek feleségei is szolgatársak ilyen értelemben is. Szükség van rájuk is. A presbiteri szolgálásban házastársaiknak meg a gyermekeiknek a családi életük szempontjából is nagyon fontos része, hogy az Úr boldog, és a gyülekezet is átérzi ennek az örömét.

Mindenki a maga idejében, a maga sorrendjében végzi a szolgálatot és az áldozatot ma is. Erre meg egy ilyen egyszerű példát hadd mondjak: ha voltatok evangélizációs héten, remélem, észrevettétek, hogy idősebb testvérek is voltak az ajtóknál, meg voltak fiatalok is, akik, remélem, mindig mosolyogtak. Én mindig mosolyogva láttam őket, lehet azért, mert én is mosolyogtam rájuk. De remélem, hogy voltak ismerős arcok nektek meg hála az Úrnak, ha voltak nem ismerős arcok, mert akkor kiderülhetett számotokra, hogy milyen jó, az ajtónálló szolgálatban vannak ismeretlen arcok is nekem, de ők szolgálnak az Úrnak. De ne felejtsetek el, hogy ugye az ifisek végezték, és ha valamelyik ifitagnak éppen aznapra mégis lett valami sokkal fontosabb szerinte aznap estére, akár az iskola miatt, vagy a tanulmányai miatt, de mégis jött szolgálni az Úrnak, mert a mi ifink most szolgál, akkor én jövök szolgálni. Hozott egy áldozatot – most az áldozat szót ilyen értelemben is hadd hozzam elétek.

Az egyesek így, az egyes hívők így egy nagy egységként is, nagy lelki, családi egységként, egy közösségként is áldozatot és szolgálatot végeznek. Most hadd emeljem ki nektek a Zsidókhöz írt levél 13. rész 15. versét: „Annakokáért ő általa vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az ő nevééről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.” Nevéről vallást tevő ajkak gyümölcse mint lelki áldozat, és az Úr dicséretére.

Egy ilyen evangélizációra érkezve, mondjuk egy hitben még nem járó, és meglátja, hogy az idősebb férfi vagy asszonytestvér és egy fiatalabb fiú vagy lány rámosolyog, lehet, hogy egy szót nem szóltak, de ott volt egy csendes mosoly, egy örömteli kifejezése annak, hogy de jó, hogy itt vagy. Lehet, hogy még nem tért meg a héten, de amit tapasztalt – most hadd mondjam így – az ajkak gyümölcséből, de milyen amikor még meg is szólalunk, mert ilyen is adódhat az áldozat és a szolgálat kapcsán. Néha azért kell áldozatot hoznod, hogy ne szólalj meg egy hitben még nem járó családtag számára, mert tudod, hogy ez az Úrnak az akarata. Máskor pedig lehet, hogy csak egy szót mondasz, szeretettel az igazságot, és azon keresztül fog az Úr a családban vagy a gyülekezetben is munkálkodni.

Betegágyon fekvé idősen, nagy betegen, súlyos betegen mosolyog az a beteg hívó testvér. Hányszor volt már ilyen számotokra is, remélem, átértétek, mikor látogatni mentetek ilyeneket. Megyünk azért, hogy mi vigasztaljuk, de közben az ő csendes mosolya, bizonyágtétele minden fájdalom mellett is egyszer csak áldássá lesz nekünk és így az egész közösség számára. A még hitben nem járó családtagok itt is megtapasztalhatják az Úr munkáját.

A 13. rész itt a Zsidókhöz írt levél 16. versében pedig az utolsó példa hadd legyen: „A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.” Tehát amikor adomány, jótékonyság, adakozás. Ezek nagyon testi és fizikai dolgok. Pál is kapott ilyet a filippi gyülekezetből, mikor római börtönben volt. Én meg arra nagyon emlékszem, hogy kisgyerekként én még nem kerestem, tehát nekem apu meg anyu kellett, hogy adjon valamilyen kis pénzdarabot, amit aztán én is bedobhattam Tápiószőlősen a perselybe. És nekem az olyan büszkeség volt és öröm, hogy bedobhatok a perselybe én is, mert tudom, hogy ez az Úrnak ajándék, meg a gyülekezetnek. Adakozás nagyon testi módon, de adunk, de ez is áldozat, szolgálat és áldás. Az Úr áldása az ő népén.

És ezzel kapcsolatban mondja éppen a Szentírásban Jézusról az ige, hogy: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

Egyszer befejeződik majd a földi életre nézve ez az áldozat- és szolgálat megélési lehetőség, amikor az Úr Jézus eljön. Vagy ha azt nem élnénk meg, akkor pedig amikor az Úr Jézus hazahív és hazavisz. Mert onnantól fogva már ott szolgálunk neki. Ott már nem áldozattal. Itt a földi életben lehet áldozat és szolgálat mindannyiunknak. De amikor eljön a földi életünk vége – és adja az Úr, hogy az ő eljövetele hozza el ezt a véget –, akkor meg fogjuk tapasztalni, hogy milyen érzés és milyen boldogság mindörökre való módon, most már nem e bűneset utáni világban szent népeként az Úrnak áldozatot és szolgálatot élni, megélni a vele való közösségben, hanem mindörökre az Úrral az új égen és az új földön.

Bátorítson azért bennünket, testvérek, ez az igei üzenet is az áldozatra és a szolgálatra, mert ebben is Jézus követését éljük meg. Imádkozzunk, hogy hűséggel és hittel tegyük.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, tényleg olyan megható azt tudnunk a Szentírás lapjairól, hogy ami az Ószövetségben megtörtént, az az Úr Jézus életében egyszer s mindenkorra elvégeztetett váltságmű lehetett. Köszönjük az ő szolgálatát és áldozatát. És hálát adunk, hogy a mi személyes életünkben, a házasságunkban, a családi életünkben meg a munkánkban is megtapasztalhatjuk mi is a krisztusi életet élve ugyanezt.

Köszönjük, hogy nem nekünk kell Megváltónak lennünk, hanem mi is lehetünk a Megváltó hírnökei. És még az elveszettek között is olyan életet élhetünk, amely által megismerhetnek téged.

Kérjük, hogy ha áldozatot is kell hoznunk bárhol is, még ha nehéz is az, mégis annak örömeivel tegyük, hogy ez a te áldozatod, teérted, teveled tehetjük.

És kérünk, adj nekünk türelmet, hűséget és kitartást, amikor várunk kell a hitben még nem járó szeretteink, barátaink hitre jutását. Adj nekünk türelmet, amikor a szolgálatban kell egymást támogatni, erősíteni. És köszönjük, hogy te valóban az alkalmatlan voltunk ellenére is mégiscsak alkalmassá tettél egyszer s mindenkorra minket is. Kérünk, hogy hadd tudjunk így itt a gyülekezet közösségében is a magunk helyén a maga idejében szolgálni is.

Köszönjük neked, hogy imádkozhatunk a szeretteinkért. Azokért, akik közel vannak a szívünkhöz.

Köszönjük, hogy könyöröghetünk népünkért, vezetőinkért. És hálát adunk, hogy ma is imádkozhatunk a Kárpátalján levő magyarokért, az ottani lelki testvéreinkért. De minden más népért, nemzetségért is Oroszországban meg Ukrajnában a háború miatt. És a hírekben halljuk, hogy mennyi helyen van nagy baj, háborús helyzet, köszönjük, hogy mi békéért könyöröghetünk.

És arra kérünk, hogy azokat a testvéreinket is, akik betegség, az időskor nehézségei miatt úgy érzik talán, hogy ők már nem tudnak szolgálni, áldozatot hozni, erősítsd meg lélekből, hogy ők is boldogan szolgálhassanak téged, akár betegágyon fekvő is. Köszönjük, hogy te velük is ott vagy, ahogy mivelünk is.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását.

Zsoltár 50,23

466,1 ének

1. Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, A Golgotán:
Halld könyörgésemet, És vedd el vétkeimet;
Mostantól hadd legyek Tied csupán.